

[Udenrigsministeren.]

hed for at imødekomme den modtagne henvendelse om aktiv hjælp. Der er således ikke truffet nogen definitiv beslutning, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremhæve, at jeg heller ikke selv, hverken hjemme eller ude, har givet udtryk for andet end, at regeringen vil overveje dette spørgsmål ud fra en positiv indstilling og en forståelse af de synspunkter, der ligger bagved henvendelsen. Selv en blot symbolsk bistand vil kunne have sin værdi som udtryk for solidariteten indenfor De Forenede Nationer. Når beslutningen skal træffes, må det indgå som et betydningsfuldt led i overvejelserne, om vi vil være i stand til at yde militær hjælp, at de nødvendige hensyn til Danmarks eget forsvarsberedskab ikke dermed tilsidesættes, og at det kan ske i overensstemmelse med de forpligtelser, som vi har påtaget os, da vi tiltrådte den europæiske enhedskommando. Da regeringen og især jeg selv stadig er udsat for mistænkeliggørelse fra kommunistisk side, vil jeg tilføje, at der stedse kun har været tale om at overveje at sende en styrke af frivillige til Korea, og at det ikke vil ske, uden at regeringen har fået rigsdagens tilslutning dertil, hvilket er selvfølgelig, men det er nødvendigt at sige det på grund af de urimelige påstande, som dag efter dag fremkommer om disse ting i den kommunistiske presse her i landet.

Spørgsmålet om at sende en frivillig styrke til Korea er en sag for sig, men den sammenblandes ofte med et andet spørgsmål, som regeringen har taget stilling til, og som rigsdagen i denne samling vil få forelagt i lovforslags form: oprettelsen af en dansk FN-enhed — en bataillon til rådighed for De Forenede Nationer. Baggrunden herfor er vedtagelsen i De Forenede Nationers plenarforsamling den 3. november 1950 af resolutionen om „fælles fredsaktion“ — *Uniting for Peace* — kendt under navnet „Acheson-planen“. I denne resolution, som blev vedtaget også med de nordiske landes stemmer, anbefales det bl. a. medlemsstaterne indenfor deres nationale væbnede styrker at oprette særligt uddannede og formerede enheder, der på ethvert tidspunkt skal kunne anvendes af De Forenede Nationer, når sådan anvendelse måtte blive anbefalet af sikkerhedsrådet eller plenarforsamlingen. Det fremhæves udtrykkeligt, at der intet er til hinder for, at de særlige FN-enheder af det enkelte land anvendes ved udøvelsen af landets ret ifølge FN-pagten til individuelt eller kollektivt selvforsvar.

Den 2. august tilstillede udenrigsministeriet FN's generalsekretær et svar på en

henvendelse, som Danmark havde modtaget, om at give oplysning om de forholdsregler, vi agtede at tage i anledning af denne resolution.

Vort svar blev positivt. Vi fremhæver i det, at vi har været nødt til at tage i betragtning, dels at opbygningen af Danmarks hær, flåde og luftvåben først fornylig har kunnet påbegyndes, dels at Danmark har en særlig udsat stilling, og at den danske regering tillige mener at burde koncentrere sine kræfter om genopbygningen af det danske værn med henblik på Danmarks eget forsvar, og at vi ligeledes må tage hensyn til de forpligtelser, som følger af vort medlemskab af Den nordatlantiske Traktat; vi påpegede herunder, at det danske kommando i Tyskland jo vil være til rådighed mod aggression i Europa. Men til trods for disse vanskeligheder tilkendegav regeringen efter en forhandling med de demokratiske partiers ledere som sin hensigt, under forudsætning naturligvis af rigsdagens tilslutning, at forberede opstillingen af en særlig bataillon, der efter samråd med den øverstkommanderende for Atlantstyrkerne i Europa vil kunne stå til rådighed for De Forenede Nationers formål, hvor der er brug for den. Regeringen overvejer for tiden formen for opstillingen af denne bataillon, og så snart disse overvejelser er afsluttet, vil den højtærede forsvarsminister forelægge forslag her for tinget.

Spørgsmålet om Tysklands fremtidige stilling, tilbagegivelsen af dets suverænitet, dets samarbejde med den vestlige demokratiske verden, herunder spørgsmålet om formerne for og graden af oprettelsen af tyske militære styrker til forsvar for dets territorium og i samarbejde med Atlantpagtlandenes europæiske fællesforsvar, er et af de store, måske det største spørgsmål, der nu er sat på Europas dagsorden, og som det er hensigten at søge bragt til løsning indenfor en overskuelig tid. Det første skridt hertil blev taget, da de vestlige stater ophævede krigstilstanden med Tyskland.

I oktober måned i fjor meddelte den amerikanske, den britiske og den franske regerings udenrigsministre, at de var enige om i overensstemmelse med deres landes forfatninger at tage de nødvendige skridt til ophævelsen af krigstilstanden med Tyskland. Samtidig opfordrede de den danske regering til at bringe krigstilstanden mellem Danmark og Tyskland til ophør. Sagen blev drøftet i det udenrigspolitiske nævn, hvor der var fuld enighed om, at forholdet mellem Danmark og Tyskland i videst muligt omfang burde normaliseres. Den 9. jul